

„През последните 45 години никога не бе воден разумен дебат за демографското развитие в Германия. Който не бе готов да се включи в строя на оптимистите и вечните успокоители, на рицарите на безпроблемността, който дръзнеше да прояви загриженост, бързо констатираше фрустриран, че остава сам самичък. Нерядко такъв индивидуалист се оказваше натикан в ъгъла в ролята на реакционен националист. Общественият дискурс в Германия се намира в едно странно противоречие: от една страна в публичното пространство преобладава страстта към развлеченията и скандалните разкрития, а от друга в него господстват евфемизмите на политическата условност:

- десетилетия не беше позволено да кажеш и дума за спада на раждаемостта, без да рискуваш заклеяването ти като реакционен шовинист
- социалното бреме на неуправляваната миграция бе табу, а разговорът за това, че хората са различни - едни интелектуално по-надарени, други - по-малко, едни по-мързеливи, други по-трудолюбиви, някои повече, други по-малко морално устойчиви, бе съвършено невъзможен
- табу беше да се казва, че може и да избуташ 90 % от учениците от дадена година до матура, но едва ли и 10 % от тях ще отговарят на изискванията да следват математика
- табу бе да се твърди, че като народ губим среднестатистически интелгентност, щом по-интелгентните сред жените раждат по-малко на брой деца от средното или въобще нямат деца
- табу бе да се твърди, че индивидът е сам отговорен за своето поведение, а не

обществото...”

* * *

„Като икономист и политик съм констатирал постоянно, че когато си на отговорна позиция може и да не е невъзможно, но поне е изключително трудно да изговаряш неудобни истини. Има разбира се политическа мъдрост в това да се концентрираш върху решими проблеми и върху предложения, които мнозинството би подкрепило. Но такъв подход усложнява както ясният анализ така и необходимата терапия и ако човек не внимава, умът му може бързо да се замъгли до пълна загуба на способността за лична преценка. Всички водещи политици са в това положение; мнозина от тях търсят спасение в плитки води. А същевременно в обществото е налице много силна потребност към неразкрасената истина. Онзи обаче, който реши да задоволи тази потребност, поема голям политически риск и лесно става жертва на медийната власт, която упражняват политически коректните....”

* * *

„Икономически погледнато Германия се намира в късната фаза на онази златна епоха, която започна около 1950 г. и сега бавно отива към своя край. От 20 години реалният доход на трудово заетите не се покачва, след най-късно 10 години той ще почне да спада и вследствие на демографските деформации този тренд ще се запази. Такава прогноза не се връзва с актуалните успехи на германския експортен бизнес, не пасва към инициативите за елитно качество на образованието на германските университети и не пасва към многобройните други хубави новини, с които ни радват всекидневно. Каква полза има обаче от такива краткосрочни успехи, когато пропиляваме базата за бъдещ растеж на жизнения стандарт и то и количествено, и качествено:

- количествено, защото от 45 години насам всяко ново поколение е с около 1/3 по-малко от предходното, при същевременно запазване на средната продължителност на живота,
- качествено, защото способностите за образование и предпоставките за образование на новородените устойчиво се влошават, а в менталитета на новите поколения закърняват онези качества, които са основа на всеки продуктивен възход...”

* * *

„... Броят на мигрантите мюсюлмани в Германия възлиза по мои изчисления на 6 до 7 милиона. Средната им възраст е под 30 години, докато средната възраст на автохтонното немско население е 45 години. Дялът на мюсюлманите между под 15-годишните е вече 10 %, техният дял сред новородените е значително по-висок.

От 15-те милиона души в Германия с миграционен произход, 25 до 45 % произхождат от мюсюлмански страни. Но в тази група са концентрирани 70 до 80 % от проблемите на мигрантите, свързани с комплексите образование, трудов пазар, социални трансферни плащания и престъпност. Недиференцираното вкарване на всички мигранти в „един куп“, както се прави в Годишния статистически доклад на правителството е заблуждаващо. То пресилва проблемите на успешните групи сред мигрантите или дори внушава проблеми там, където такива няма. Същевременно този метод завоалира специфичните интеграционни проблеми, свързани с мигрантите от мюсюлмански страни. Много по-ниско отколкото сред другите групи е средностатистическото участие на мюсюлманите в Германия на пазара на труда и в областта на образованието, а много над средното е тяхната квота сред получаващите социални трансферни плащания и в престъпността с употреба на насилие...”

* * *

„Надеждите, че интеграцията на мигрантите мюсюлмани, която се измерва с успехите в областта на образованието, представеността на пазара на труда и при владееенето на езика ще отбележи успехи в течение на годините не се изпълниха. Напротив, степента на интеграция и готовността за интеграция изглежда че спадат и това се отнася с особена сила за второто и трето поколение. Причините се крият в недостатъчните успехи на мюсюлманските младежи в системите за образование и професионално обучение, в преобладаващото сключване на бракове с партньори от родината, но и в прекомерната фиксация върху традиционната родна култура..”

* * *

„Неджла Келек, Сейран Атеш, Гюнер Балджъ са израснали в Германия публицистки от турски произход. Те, също както забягналата от Холандия Хирси Али, от години се опитват да убедят германската общественост, че ислямските общества са

колективистични по характер, че на тях са им присъщи презрението и потискането на жената, които често ескалират до прояви на насилие.

Част от германците - включително от обществения елит - не могат да схванат проблема. В техния непосредствен битов, семеен, работен свят мюсюлманските мигранти не присъстват пряко или ако ги има, то само като домашни чистачки или като екзотични статисти по време на Карнавала на културите в берлинския квартал Кройцберг. Нещо повече, част от интелектуалците и либералните медии дори изпитват зле прикрито злорадство от факта, че мюсюлманската миграция руши устоите на Германия...”

* * *

„Завършвам тази книга с два постулата:

1. Всяка държава има правото да решава, кой може да имигрира на територията ѝ и кой не.
2. Западните и европейски ценности и съответните културни особености на народите си струва да бъдат запазени. И след 100 години датчаните трябва да могат да живеят като датчани сред датчани, а германците като германци сред германци, стига да го желаят.

Срещу изразената в двата постулата ценностна система на една гражданска средна класа се води в Германия от десетилетия ожесточена борба - с открити и с прикрити средства. Който мисли по този начин бива отритнат в ъгъла на реакционната десница. Разпространеният в Германия мним либерализъм в традициите на поколението от 68-година, смята всяка форма на демографска политика за осъдителна и всяка имиграция за по принцип добра. Управлението или ограничаването на миграцията е според тези кръгове нещо незаконно или поне неморално. Във всички случаи то се смята за израз на мрачни националистически стремежи за запазване на германския характер на Германия.

Аз желая обаче моите потомци и след 50, и след 100 години все още да живеят в една Германия, в която езикът на общуване ще е немски и в която хората ще се чувстват германци, страна, която ще е запазила и развила своите културни и духовни способности, страна, улегнала сред Европа на отечествата. Ще ме извините, но за мен този въпрос е по-важен от въпроса дали през следващите 100 години нивото на Северно море ще се покачи с 10 или с 20 см. Сигурен съм, че и нашите източни съседи в Полша желаят и след 50, и след 100 години да са поляци, също както французите, датчаните, холандците и чехите желаят съответно същото за своите народи и страни...”

* * *

„... Ако обаче масовата имиграция на чужди на образованието и културата групи от Африка, от Близкия и Среден Изток продължи, проблемите ще се задълбочат. Мнозина не желаят да чуят това. Продължим ли в този дух, всяко ново поколение германци ще бъде с една трета на брой по-малко от предходното и при това образованите слоеве ще се свиват все по-ускорено. Липсата ще попълваме с анадолски селяни, с палестински бежанци и с бежанци от зоната Сахел.

Германия няма да загине с внезапен гръм и трясък. Тя ще си угасне тихо и мирно заедно с германците и с демографски обусловеното изчерпване на нейния интелектуален потенциал. Германското в Германия се разрежда и изтънява все повече и повече, интелектуалният потенциал се губи още по-бързо. Кой ще познава след 100 години „Нощната песен на скитника“ на Гьоте? Ученикът на Корана от съседната джамия едва ли...

Но дори и да няма повече германци, Северогерманската низина няма да остане безлюдна. В Централна Европа винаги ще живеят хора. Климатът е приятен, централното местоположение дава предимства, а наследената инфраструктура е добра. Само германските острови на територията, която носи названието Германия, ще стават все по-малки и малки, ако не се промени нещо фундаментално. Няма да е нужно кой знае колко време - нашите внуци и правнуци ще го преживеят. Германският елемент може да изчезне от Централна Европа, както е изчезнал гръцкият от Мала Азия. Само дето ще е по-бързо и вероятно ще е без кръвопролитие. Нас, германците няма да е нужно да ни прогонват, ние се сбогуваме тихичко от историята, според закономерностите на таблицата на смъртността на Федералната статистическа служба...”

Превод: Милен Радев